

Nieuwsbrief zendingscommissie

Op D.V. zondag 15 augustus wordt in onze Hervormde Gemeente Strijen tijdens de kerkdiensten weer de jaarlijkse zomerzendingscollecte gehouden. Deze collecte is bestemd voor de families Mager en Folmer, die namens de GZB uitgezonden zijn en voor Karsten en Irene, uitgezonden namens Wycliffe Bijbelvertalers. De ondersteuning van familie Kruijt, werkzaam voor het Happy Rock Center in Kenia, is tijdelijk stopgezet en wordt weer voortgezet zodra zij terug zijn in Kenia.

U kunt via deze nieuwsbrief meer over deze personen en hun werk lezen en zij hopen dat u hen d.m.v. de zendingscollecte wilt ondersteunen!

Om te noteren in uw agenda:

- **Donderdag 28 oktober: zendingsavond om 19 uur in Salvatori.**
 - Met Rik en Caroline Mager uit Rwanda.
- **Zondag 3 oktober: zendingsdienst om 18.00 uur in Strijen.**
 - Met Karsten en Irene uit Zuid-Azië.

Uw donatie voor de collecte kunt u overmaken op het bankrekeningnummer NL78 RABO 0361 8617 10 (Herv. Gem. Strijen, zending) of via de volgende link <https://www.hervormdstrijen.nl/diensten/collectes>.



Zendingswerk is geen mensenwerk, maar God maakt wel gebruik van mensen. En uw gave wil Hij daarvoor ook gebruiken!

Wilt u ook meebidden voor hen en voor allen die in de zending werkzaam zijn?

Voor contact met de zendingscommissie is het e-mailadres: zendingscommissie@hervormdstrijen.nl.

U kunt via bovenstaand e-mailadres ook een papieren versie van deze nieuwsbrief opvragen.

Meer informatie is ook te vinden op onze website:

www.hervormdstrijen.nl/evangelisatie/zendingscommissie.

Rik en Caroline Mager, discipelschapstrainer en orthopedagoge in Rwanda.

Hoe is dat nu geregeld in Rwanda? Heb je daar ook wel verloskundigen en checks en zo? En leven de mensen daar een beetje mee? Al een paar keer heb ik dergelijke vragen gehad. In deze blog probeer ik uit te leggen hoe het zit.



Trouwen en kinderen krijgen is in Rwanda heel belangrijk. De officiële leeftijd waarop je mag trouwen ligt in Rwanda op 21 jaar, 3 jaar later dan in Nederland. Maar als je achterin de twintig raakt en je bent nog niet getrouwd, dan wordt er al wel zorgelijk gekeken. De druk is enorm groot. En als je dan trouwt, wordt ook wel verwacht dat je binnen een jaar van het eerste kind bevalt, ongeacht de omstandigheden waarin het koppel verkeert. Daarna wordt pas aan anticonceptie gedacht. En verminderd de druk van de omgeving significant.

Als de vrouw in verwachting raakt, wordt dit ook niet met blijdschap aangekondigd, zoals we in Nederland gewoon zijn. De meeste vrouwen testen niet en gaan ook niet naar de kliniek voor controle. Een zwangerschap wordt bekend op het moment dat het zichtbaar wordt. Hier zit bijgeloof aan verbonden, dat de baby behekst zou kunnen worden en de zwangerschap zou kunnen uitmonden in een miskraam als de verkeerde mensen het te horen krijgen. Ook mag je nooit vragen wanneer iemand is uitgerekend. Je ziet vanzelf wanneer het kind wordt geboren. Pas dan komen de felicitaties, traditioneel verwoord in “nimwonkwe”, letterlijk vertaald als “moge je genoeg melk hebben voor de baby”.

Wij hebben onze zwangerschap ook niet aangekondigd in Rwanda. Het was voor ons een spannende tijd, zeker omdat we in 2017 een miskraam hebben gehad met 10 weken. Dat was een psychologische grens. Daarom ben ik met 8 weken al naar het ziekenhuis gegaan voor een onderzoek. We wilden graag weten of het dit keer wel goed zat. Dat soort controles zijn vrouwenzaken, net

2

als de bevalling zelf. De man is daar niet bij. Bewust ben ik niet naar de lokale kliniek gegaan, omdat het dan al snel bekend zou worden. Een blanke die voor zwangerschapscontrole komt, dat is groot nieuws! In het naburige district Nyamasheke zit een ziekenhuis waarvan de staf al jarenlang samenwerkt en getraind wordt door westerse artsen en verpleegkundigen. Dat zorgt ervoor dat de kwaliteit van de zorg in ieder geval beter is dan in ons eigen district. Ook zijn er dokters die redelijk Engels spreken, wel zo makkelijk voor medische details!

Normaal gesproken zijn er drie controles tijdens de zwangerschap, in elk trimester een. Maar omdat we in Nederland hopen te bevallen, was voor ons de uitgerekende datum erg belangrijk. Plus natuurlijk om de 42 wekengrens in de gaten te houden. En dus heb ik een termijnecho laten uitvoeren rond de 12 weken. De arts vond dat eigenlijk wel een beetje overbodig, maar omdat ik toch het volle pond moet betalen, wordt het keurig uitgevoerd. Helaas lukte de echo niet zo goed en weet ik dus inmiddels nog steeds niet precies de uitgerekende datum. Gelukkig heeft Jacqueline, die een jaar hier in Cyangugu als verloskundige heeft gewerkt en de situatie wel een beetje kent, me kunnen helpen. Met behulp van de gegevens van de vorige echo hebben we toch een datum kunnen vaststellen.



In tussentijd kreeg ik last van duizeligheid als ik moest staan. Om uit te zoeken wat de reden was, ben ik naar de kliniek gegaan. Het Hb kon niet gemeten worden, omdat de lancetten op waren. Dus werd alleen het bloedsuikergehalte gemeten. Die was laag, maar niet onder de norm. Wel had ik toen een vermoeden wat er aan de hand was. Maar de verpleegkundige schreef me vrolijk paracetamol en antibiotica voor. Daarmee zou de duizeligheid wel

overgaan, volgens hem. Die tabletten heb ik maar even links laten liggen. Tussendoortjes eten om de suikerspiegel op peil te houden leek mij een betere oplossing! Gelukkig was het na twee maanden voorbij.

De volgende controle volgde met 22 weken. Er werd een echo gemaakt, die liet zien dat de baby goed groeide. Inmiddels wist nog steeds niemand in de diocese van de zwangerschap. Ik heb dan ook niet zo'n heel grote buik (gelukkig). En strakke kleding om te showen hoe groot je buik inmiddels is, is er hier niet bij. Je probeert dat juist zo lang mogelijk te verbergen, met wijdere kleding.



Pas nu beginnen mensen vermoedens te hebben. Sommigen vragen het me direct, anderen blijven stil of vragen het aan andere mensen. Daarom is het eigenlijk ook pas nu mogelijk om een dergelijke blog te schrijven, want er zijn wel mensen die onze facebookpagina goed in de gaten houden. Dat we naar Nederland komen, weten ook nog niet veel mensen. In Nederland zou dat heel onbeleefd zijn. Hier is het volkomen geaccepteerd. Zolang het nog niet zover is, is het niet belangrijk, is de redenering. Alleen onze naaste collega's weten het, zodat zij in ieder geval wel voorbereid zijn. Vlak voor die tijd volgt nog een controle in het ziekenhuis, waarbij ik in ieder geval al met de dokter heb

afgesproken dat we dan een uitgebreidere screening doen. Dan weten we in ieder geval zeker dat we fit zijn voor de reis.

Is het moeilijk om zo een zwangerschap door te maken? Voor mij niet. Ik heb geen zwangerschap doorgemaakt in Nederland, dus ik kan niet vergelijken. Ik lees alleen soms verhalen van mensen. Dan valt me soms op hoe relaxed we hier eigenlijk zijn. Zomaar voor elk klein dingetje de verloskundige bellen, is er niet bij (maar misschien lees ik alleen de uitzonderingen, pin me hier niet op vast). Het gaat gewoon zoals het gaat, en we maken door wat zoveel vrouwen doormaken. Die relaxte houding bevalt me ergens wel. Hoewel het ook gek is dat ik nog geen hartslag heb gehoord van de baby (of die functie werkt niet op het echoapparaat, of ze weten niet hoe ze er mee om moeten gaan...), terwijl ik overal lees dat juist dat zo bijzonder is. Nou ja, dat heb ik dan tegoed als ik straks in Nederland naar de verloskundige moet voor controle, de laatste weken. Misschien realiseer ik me dan wel dat we hier veel te relaxed zijn. Of misschien verlang ik dan wel terug naar de relaxte houding, wie weet?

PS. Jacoline is nog steeds actief in Cyangugu in trainingen voor zwangere vrouwen. Die basale kennis is heel belangrijk! Veel vrouwen hebben geen idee wat er met hun lichaam gebeurt tijdens de zwangerschap en gaan, zoals gezegd, helemaal niet op controle. Daardoor treden er ook vaker complicaties op en kunnen de artsen en verpleegkundigen niet altijd adequaat reageren. Kijk gerust eens op de website van de Sifra Foundation voor meer informatie.



Deze maand hopen Rik en Caroline voor verlof naar Nederland te komen omdat ze in september een kindje verwachten. We kijken uit naar een ontmoeting met hen tijdens een zendingsavond op donderdag 28 oktober om 19 uur in Salvatori.

Blijf op de hoogte

Volg Rik en Caroline op de voet via hun weblog:

https://www.gzb.nl/zendingswerkers/rik-en-caroline-mager/home?user_id=1019243

U kunt daar een e-mailabonnement op de nieuwsbrief nemen. Rik en Caroline zijn ook te volgen op Facebook, dit kan op "Duizend heuvels vol vreugde".

Karsten en Irene, uitgezonden namens Wycliffe Bijbelvertalers.

Op 21 juni was het 25 jaar geleden dat we elkaar het jawoord gaven. Een klein jaar daarvoor waren we tegelijkertijd – maar nog niet samen – vertrokken voor een voorbereidende training op de Filippijnen. De aankondiging van onze trouwplannen kwam als een grote verrassing voor de familie in Nederland, hoewel verscheidene anderen, die ons daarvoor samen hadden meegemaakt het allang voorspeld hadden! Vanwege dit jubileum plaatsen we in deze nieuwsbrief tussen de bedrijven door een paar favoriete familiefoto's.



In lockdown

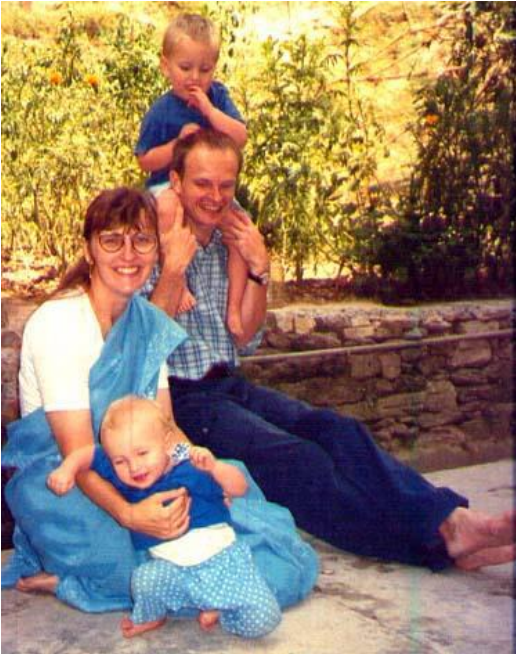
In de vorige nieuwsbrief vertelden we dat vlak voordat in dit land de coronacrisis begon, we verhuisd waren naar de andere kant van het land. Inmiddels wonen we hier al 16 maanden – zonder ooit verder dan 10 km bij ons huis vandaan geweest te zijn, en zonder ooit onze koffer hebben hoeven te pakken! Een paar maanden geleden begon men voor het eerst weer te praten over de mogelijkheden voor het houden van fysieke workshops, maar voordat dit werkelijkheid werd begon er een nieuwe, veel heftigere coronagolf, die veel lijden en trauma veroorzaakt heeft. We danken God dat deze golf inmiddels in kracht is afgenomen, maar het heeft veel littekens achtergelaten.

Bijbelcursus

Irene verdeelt haar tijd met name tussen drie grote projecten: 1) het begeleiden en trainen van een Bijbelverhalenproject in het noordoosten van het land, met 10 verschillende trainers-in-opleiding, en evenzoveel taalgroepen; 2) het begeleiden en trainen van Bijbelverhalenconsulenten verspreid door het hele land en binnen verschillende organisaties; en 3) het uitwerken van een “mondelijke Bijbelcursus”.

De Bijbelcursus is Bijbelverhalenvertelwerk waar deelnemers voor hun deelname een certificaat krijgen. Onder drie verschillende taalgroepen in het zuiden van het land staan de trainers voor deze cursus in de startblokken.

Deelnemende kerken sturen mensen naar deze workshops, die dan vervolgens in hun eigen kerk de cursus gaan geven. Deelnemers leren per ronde ongeveer 25 Bijbelverhalen, wat goed zal zijn voor hun eerste certificaat. Daarna, op naar de volgende 25! De hoop is dat er hierdoor meer structuur ontstaat in de groepjes en er minder mensen uitvallen.



Zelf weer naar school

Bij elk Bijbelverhaal dat besproken wordt horen gespreksvragen die deelnemers helpen de diepte in te gaan. Een belangrijk onderdeel van Irenes werk is het maken van aantekeningen bij Bijbelverhalen, die de trainers helpen het verhaal beter te begrijpen. Dit onderdeel van haar werk doet ze erg graag, maar ze komt er altijd weer achter hoeveel er nog te leren valt over de Bijbel! In januari heeft ze daarom een sluimerende wens ten uitvoer gebracht en is begonnen aan een deeltijdstudie theologie. Het

maakt de dagen nog voller dan ze al zijn, maar ze is erg dankbaar voor de mogelijkheid om meer te leren.

De kerk

Waar Irene graag de diepte induikt, is Karsten de man van het grote plaatje. Waar gaan we als organisatie naartoe? Hoe komen we daar? Een van de onderwerpen waar hij en zijn collega's over aan het praten zijn is bijvoorbeeld de relatie met de wereldwijde kerk. Traditioneel was Wycliffe de organisatie in de thuislanden van zendingen, die uiteraard samenwerkte met kerken. In het "zendingsland" was de situatie anders: het werk werd uitgevoerd door veldorganisatie SIL. Om in 'gesloten' landen te kunnen werken moest SIL

vooral een academische vlag voeren, en kon niet openlijk met kerken samenwerken. Inmiddels is de situatie veranderd. Je kunt in de zending niet meer spreken van “thuislanden” en “zendinglanden”. Dat loopt nu allemaal door elkaar heen, en de meeste zendingen komen juist uit landen die eerder zendinglanden waren. Karsten is op dit moment met anderen in het leiderschaps-team van SIL een bezinningstraject aan het voorbereiden om de organisatie te helpen haar relatie tot de wereldwijde kerk opnieuw te doordenken.



Als het allemaal makkelijk was...

Omdat wij weer met een visumverlenging bezig zijn, zaten we onlangs te fantaseren hoe de geschiedenis van het Bijbelvertaalwerk in dit land zou zijn verlopen als het makkelijk zou zijn geweest om een visum te krijgen. Onze organisatie zou dan waarschijnlijk hier een groot kantoor hebben, met honderden buitenlanders die overal verspreid door het land aan Bijbelvertaling werkten... Zou dat nou eigenlijk wel zo ideaal zijn? Juist omdat het moeilijk was (en is!) voor buitenlanders om zendingswerk te doen in dit land worden er al 40 jaar lang mensen binnen het land zelf opgeleid voor o.a. Bijbelvertaal- en alfabetiseringswerk, en zijn er meerdere sterke nationale organisaties die het werk op zich genomen hebben. Het is een zegen om deel te mogen uitmaken van dit netwerk.

Geschiedenis

Irene is een boek aan het lezen over de geschiedenis van zending. Wat zijn er door de eeuwen heen veel indrukwekkende zendingen geweest! Maar met

de bril van ons tijdperk op zien we ook de nodige zwaktes. Racisme, kolonialisme, gevoelens van westerse superioriteit lagen altijd op de loer.

Als we terugkijken op onze eigen 25 jaar van uitzending, dan zien we ook veel zwakte, vergissingen, regelrechte fouten. Onze nationale broeders en zusters hebben ons veel vergeven... We zijn dankbaar voor hun geduld met ons, en voor wat we van hen hebben mogen leren!

Ten slotte

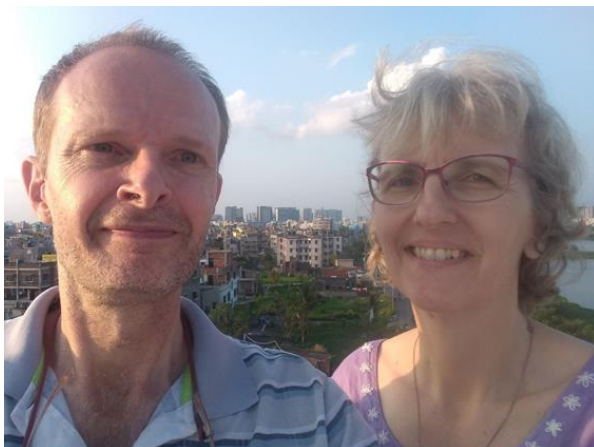
Vorig jaar stond een verlof gepland dat niet door kon gaan. We hadden het eigenlijk ook voor dit jaar niet verwacht, maar het lijkt toch te gaan lukken. We hopen DV van begin augustus tot begin november in Nederland te zijn. Het zal vreemd zijn om weer op reis te gaan! We kijken er naar uit om onze kinderen en verdere familie en vrienden weer te zien en we hopen u te ontmoeten in de zendingdienst van zondag 3 oktober in Strijen.

Om te danken:

- We zijn dankbaar voor 25 jaar samen. Wat een zegen!
- We zijn dankbaar voor het voorrecht omdat we hier mogen werken.
- We zijn dankbaar voor ons thuisfront!

Om te bidden:

- We bidden voor de velen om ons heen die de gevolgen van de coronacrisis dagelijks merken.
- Een goede verloftijd straks in Nederland.



Willem en Joanne Folmer, namens de GZB als artsenechtpaar uitgezonden naar Congo.

Momenteel zijn Willem en Joanne op verlof in Nederland. Op 27 juni waren ze aanwezig in de jeugddienst in Strijen, waarin ze beide hebben gesproken. We kijken terug op een hele mooie dienst. Na de dienst heeft de zendingscommissie nog een ontmoeting met Willem en Joanne gehad, waarbij er namens de gemeente wat attenties zijn overhandigd voor hunzelf en voor hun kinderen. Daarvoor danken zij u hartelijk.



Willem en Joanne hoopten na het verlof terug te keren naar Itendey in Congo. Echter de GZB heeft, na contact met een externe veiligheidsadviseur, besloten dat de familie Folmer niet als gezin terug mag keren, gezien de fragiele veiligheidssituatie. Ze zullen daarom terugkeren naar Lolwa en hopen van daaruit Itendey wel op afstand te ondersteunen.

Wegens deze wijziging van plannen en de heel intensieve achterliggende twee jaren is er ook besloten dat het verlof met een maand verlengd zal worden. Zodoende hebben ze als gezin meer tijd om na te denken over de mogelijkheden, nu zij niet meer naar Itendey kunnen.

Willem en Joanne hopen met hun kinderen op 2 september weer naar Congo te vertrekken.

We vragen uw gebed om wijsheid, geduld en aanvaarding van de nieuw ontstane situatie.

